

Milí přátelé v Kristu,

když mi bylo 12 let, šel jsem s otcem a s bratrancem v noci lesem. Byla tehdy taková tma, jakou jsem předtím ani potom nezažil. Neviděli jsme opravdu ani na krok. Museli jsme se chytit za ruce a jít velice opatrně, aby nikdo z nás nikam nespádl, nebo se neztratil.

Ten první musel pomalu našlapovat a druhé za sebou vedl. Já jsem šel jako poslední, což je logické. Byl jsem nejmladší a nejvíc vystrašený člen týmu. Nakonec jsme došli, ale byl to otřesný zážitek. A přitom všechno mohlo být jinak, kdybychom si s sebou vzali baterku.

S baterkou – to se ve tmě chodí jinak! Především má člověk jistou chůzi. Nemusí se totiž bát, že skončí někde v houští nebo si podvrtné kotník na nerovné cestě. Všechny nástrahy jsou výrazně sníženy. Riziko úrazu podstatně nižší a rychlost chůze podstatně větší.

A stejně je tomu v duchovním životě, v životě víry člověka. Pokud si nechám Bohem svítit na cestu, pokud chodím v Hospodinově světle, potom našlapuji v životě s jistotou. S jistotou, že jen tak neupadnu, že jen tak nezabloudím, že dosáhnu cíle, který je přede mnou – byť by byla cesta ještě dlouhá a náročná.

Proto Izajáš říká: *Nuže, dome Jákobův, chodme v Hospodinově světle!* (Iz 2,5) Proto v tom nejnámějším požehnání slyšíme: *Ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář.* (Nu 6,25) Na cestě života, která je Bohem osvětlena, nemusím mít navíc strach z tmy kolem. Proto žalmista vyznává: *Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál?* (Ž 27,1)

Na chůzi ve tmě s baterkou je ovšem něco fascinujícího: Totiž že světlo mám stále před sebou. Nikdy to světlo nedostihnu. Baterkou svítím před sebe, ale když za chvíli vstoupím do toho osvětleného místa, ono už osvětlené není. Vstupuji do tmy. Ale přitom s jistotou, že půda pod nohama je bezpečná.

Velmi podobné to je i s chůzí v tom Božím světle. V životě našlapujeme sice do tmy, ale do tmy, kterou nám osvětluje Bůh jdoucí před námi. Zní to asi obtížně. Ale všichni s tímto máme mnohé zkušenosti.

Když třeba jdeme potěšit někoho, kdo je nemocný. Máme malou dušičku, kolem nás (nebo dokonce v nás) je tma, máme strach z takového setkání. Ale na druhou stranu víme, že Bůh to tak chce. Víme, že jdeme cestou, kterou nám Bůh osvětlil, cestou na jejímž konci je potěšení našeho ztrápeného blízkého.

Anebo když se snažíme žít podle Božího slova - a nepodřizovat se normám naší společnosti, která Písmo neposlouchá. To není zrovna lehká a příjemná cesta. Často na ní narazíme na nepochopení druhých lidí. A přesto je to cesta Bohem osvětlená, která vede do království věčného světla.

Chodit v Božím světle tedy znamená jít za Kristem, jít v jeho šlépějích, a držet se jeho příkazů a rad. Ne nadarmo říká žalmista: *Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku.* (Ž 119,125).

Jan v našem dnešním 1. čtení praví: *Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.* (1J 1,7) Tedy když opravdu chodíme v Božím světle, tvoříme tím společenství.

Společenství... O to dnes jde. Dnes se zamýšlíme nad jedním z celkem čtyřech pilířů křesťanského života, jak jej známe ze Skutků apoštolských: nad společenstvím.

Když toto slovo vyslovíme, automaticky nás napadne společenství mezi lidmi, společenství křesťanů. Není tudíž bez zajímavosti, že řecký termín *koinónia*, česky *společenství*, se daleko častěji v Novém zákoně používá pro společenství člověka s Bohem, než pro společenství mezi lidmi.

Tak například: *Věrný je Bůh, který vás povolal do společenství se svým Synem, naším Pánem Ježíšem Kristem* (1K 1,9), říká apoštol Pavel korintské církvi. Z tohoto společenství mezi člověkem a Bohem musíme vycházet, když mluvíme o společenství mezi křesťany.

Nikdy bychom se společně nescházeli, kdyby Bůh každého z nás jednotlivě nepovolal do společenství se svým Synem Ježíšem Kristem. Jen díky tomu, že jeden každý z nás má společenství s Bohem, jen díky tomu tvoříme společenství mezi sebou.

V základu dnešního kázání, když to přeložíme doslovně, stojí: *pevně se drželi společenství*. Jeruzalémští křesťané, ti první křesťané po vylití Ducha svatého, se pevně drželi společenství. Předně se drželi společenství s Bohem. Až poté - odvozeně - se pevně drželi společenství mezi sebou.

Pevně se něčeho držet. To zná každý z nás. Už od dětství. Dítě se pevně drží matčiny sukně. Je to pro něj opora, útočiště před neznámým a v jeho očích nebezpečným světem plným podivných lidí. „Matčina sukně“ je nezbytná opora pro každé dítě.

Tak jako se děti drží matčiny sukně, tak se my držíme společenství s Bohem, neboť jinak bychom žít ani nemohli, nezvládli bychom to.

Já se rád bavím o víře s lidmi, kteří v Boha nevěří. Jejich častá námitka proti víře v Boha, proti křesťanství, proti kostelu spočívá v tom, že podle nich se my křesťané neumíme pustit máminy sukně, neumíme se od Boha odpoutat. Jsme na něm závislí. Jsme vlastně slaboši. Nedokážeme se osvobodit. Nechceme konečně dospět a postavit se na vlastní nohy.

A to je nakonec pravda. Tuto námitku musíme ustát. Ten, kdo s Bohem začne jednou opravdu žít, nikdy už bez něj plnohodnotně žít nedokáže. Věřící člověk je napořád dítětem Božím, které i když se tu a tam ztratí, nenalezne klid až do chvíle, kdy se zase ocitne v těsném společenství s ním.

Škoda, že tito rádoby svobodní a soběstační lidé lépe nepřemýšlí nad svým vlastním životem. Jistě by totiž přišli na mnoho věcí či lidí, kterých se zase oni drží jako malé děti máminy sukně. Třeba členů rodiny, nějakých idolů a celebrit, peněz, honby za slávou a nesmrtelností, dokonalostí svého vzhledu, nebo výše svého vzdělání.

My křesťané se držíme Boha, tak jako matčiny sukně. Víme totiž, že on je v posledku jedinou jistotou našich životů. Že on je v posledku jediný, komu můžeme důvěřovat, v koho smíme skládat naději.

Společenství s Bohem se ovšem nadržujeme jen jako matčiny sukně. Pevně se držet – to umí také dva dospělí lidé, kteří se mají rádi. Nic je nemůže roztrhnout. Jeden druhého se drží v dobrém i ve zlém - dokud je nerozdělí smrt.

Jsou jedno - jedno tělo, jeden duch. A podobně se my držíme Boha – jako přítele, kterého máme rádi. A tím víc to platí o Bohu. Také on se nás pevně drží. I když my se kolikrát snažíme z jeho objetí vymanit, on nás nepouští.

A zase: Čím kvalitnější je společenství Boha s každým z nás, čím kvalitnější je náš vztah s naším Spasitelem, tím kvalitnější je potom společenství křesťanů. Pokud se pevně držím Hospodina, pokud se držím společenství s ním, budu také přínosem pro společenství křesťanů.

Pokud prohlubuji svůj vztah s Bohem, každodenně s ním trávím čas, naslouchám jeho hlasu, spoléhám na něj a ne sám na sebe... Pokud toto dělám a takto žiju, pak jsem přínosem pro celé společenství křesťanů, pro náš sbor. Mohu se stát jakousi berlou, které se druzí smí přidržet.

A to je třetí obraz: společenství je jako berla, které se lidé drží, když nemohou sami chodit. Berla není má noha, a přesto na ni spoléhám. Berla je něco, co nejsem já, a přesto něco, na co v danou chvíli spoléhám víc než na sebe sama. Proto se jí pevně držím při chůzi.

A společenství křesťanů - podobně jako berla - je něco, čemu když jsem nemocen, věřím více než sobě. Když zůstanu sám, pak jistě upadnu. Ale když se budu držet společenství, pak nepadnu a půjdu dál.

Zvláště v těžkých chvílích života zjišťujeme, jak je společenství křesťanů důležité. Třeba když se nám nedostává víry. Když se nás zmocňují pochybnosti. Když jsme smutní a zahořklí. Když nevíme kudy kam.

A proto se zamysleme: Jsme společenstvím, ve kterém je jeden pro druhého takovou berlou? Můžete si být jisti, že když se opřete o mne, nebo o členy staršovstva nebo o jiné bratry a sestry v Kristu, pak nepadnete?

Můžeme se jeden druhého držet, když sami nejsme schopni jít dál? Pokud takto své bratry a sestry nevnímáme, ptejme se proč tomu tak je. Proč pro nás nejsou bratři a sestry oporou?

Možná proto, že jsme to vlastně ještě nikdy pořádně nezkusili – opřít se o ně, dát jim najevo, že jsme slabí, že kolikrát nemůžeme dál bez pomoci dalších věřících. Možná proto, že se druhým snažíme pořád dokazovat, jak jsme silní a zdraví, že všechno zvládneme sami. *A berlu – tu si nechte pro ty, kdo ji potřebují.*

Anebo možná proto, že jsme se v minulosti o někoho opřít chtěli, že jsme se drželi svého bratra či sestry ve víře - a přesto jsme upadli, přesto jsme tvrdě narazili. A teď už takové berle nedůvěřujeme.

Ale na druhou stranu bychom jistě přišli na mnoho případů a situací, kdy nám právě naši bratři a sestry ve víře pomohli, kdy jsme se jich pevně chytili a oni se stali naší oporou. O tom jsem bytostně přesvědčen.

Milí bratři a milé sestry, my se smíme i musíme pevně držet společenství. Jinak daleko nedojdeme. Aby toto naše společenství bylo pevné, musí každý sám za sebe vytvářet pevné a opravdové společenství s Bohem samotným.

Mám-li já sám být pro druhého berlou, které se může pevně držet ve chvílích slabosti, pak musím žít v pevném vztahu s Bohem. A právě to si nyní u našeho Pána vyprosme. Vždyť víme, že v těchto věcech máme ještě velké mezery.

Modleme se:

Pane Ježíše Kriste, ty jsi světlem světa. Dej proto, abychom my chodili ve tvém světle, a tak žili ve společenství s tebou. Ty jsi nás nazval svými bratry a sestrami. Dej tedy, abychom se my navzájem pokládali za opravdové bratry a sestry – se vším všudy. Ty každého z nás podpíráš. Proto dej, abychom i my směli podpírat druhé a byli druhými podpírání. A zároveň nám odpusť, milosrdný Pane, kdykoli znevažujeme společenství s Tebou a kazíme společenství s našimi bratry a sestrami. Amen.